

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 713/2026
24.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела изнуда у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву и допуни захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бојана Грубановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр.1/2025 од 16.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.216/26 од 15.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 24. јуна 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Бојана Грубановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К бр.1/2025 од 16.12.2025. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.216/26 од 15.04.2026. године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, као и допуна захтева, ОДБАЦУЈУ као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К бр.1/2025 од 16.12.2025. године окривљени АА је, поред окривљеног ББ, оглашен кривим због извршења кривичног дела изнуда у саизвршилаштву из члана 214. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и кривичног дела злостављање и мучење у саизвршилаштву из члана 137. став 1. у вези члана 33. КЗ, те због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 214. став 1. у вези члана 33. КЗ казна затвора у трајању од једне године, за кривично дело из члана 137. став 1. у вези члана 33. КЗ казна затвора у трајању од шест месеци, за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казну затвора у трајању од четири месеца, а за кривично дело из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од осам месеци, окривљени је на основу члана

60. став 2. тачка 2) КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и пет месеци. У ову казну, окривљеном је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 04.01.2025. године до 31.07.2025. године, те време проведено по мери забране напуштања стана уз електронски надзор од 31.07.2025. године па надаље. Истом пресудом, окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, како је то наведено у изреци пресуде, а оштећени ВВ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.216/26 од 15.04.2026. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Основног суда у Шиду К бр.1/2025 од 16.12.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости и допуну захтева поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Бојан Грубановић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде у делу у којем је окривљени оглашен кривим због кривичних дела из члана 137. став 1. КЗ и из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривична дела из члана 137. став 1. КЗ и из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ и изрећи му јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца. У допуни захтева, бранилац окривљеног као разлог подношења, наводи одредбу члана 488. став 3. ЗКП, са предлогом да се одложи извршење казне која је окривљеном изречена пресудом Основног суда у Шиду КВ 45/26 од 15. 05.2026. године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да изрека правноснажне пресуде у односу на кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика не садржи чињенични опис да је претња упућена оштећеном у вези са послом полицајца, па имајући у виду да је то битни елемент овог кривичног дела и да се у изреци пресуде мора експлицитно навести „у вези са пословима које обавља“, што је првостепени суд пропустио да учини, то је према ставу браниоца правноснажном пресудом учињена повреда кривичног закона из члана 439 тачка 2. ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439 тачка 1. ЗКП, Врховни суд није прихватио као основане, из следећих разлога:

Одредбом члана 138. став 1. Кривичног законика, прописано је да кривично дело угрожавање сигурности чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће

напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица, док је ставом 3. прописано кажњавање оног ко кривично дело дело из става 1. овог члана учини, између осталих, према полицијском службенику.

Из изреке правноснажне пресуде, произилази да је окривљени АА дана 03.01.2025. године, у стању урачунљивости, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, те свестан свог дела и хтео његово извршење, угрозио сигурност оштећеног ГГ, запосленог као полицијског службеника у Полицијској станици у Шиду, претњом да ће напасти на његов живот и дело, на тај начин што је од сведока ДД тражио број телефона оштећеног, који му сведок није дао, да би након тога у преписци са сведоком путем апликације „месенџер“ окривљени упутио претње оштећеном, ближе описане у изреци првостепене пресуде, поред осталог да "ако оде на робију, отићи ће нечија глава" а након тога је у телефонском разговору са ДД упутио претњу оштећеном тако што је рекао да ће убити оштећеног ГГ, о чему је сведок ДД обавестио оштећеног и путем порука проследио скрин-шот слике дописивања између њега и окривљеног АА, а услед којих претњи се оштећени ГГ уплашио за своју безбедност и безбедност своје породице, при чему је окривљени био свестан забрањености свог дела.

Имајући у виду наведено, то по оцени Врховног суда из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, односно јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом на описани начин, предузео радњу извршења предметног кривичног дела, којом је угрозио сигурност полицијског службеника – оштећеног ГГ претњом да ће напасти на његов живот и тело. При томе, није од значаја чињеница да изрека пресуде не садржи наводе „у вези са пословима које обавља“, обзиром да је у изреци јасно наведено да је окривљени критичном приликом упућивао претње оштећеном ГГ који је запослен као полицијски службеник у Полицијској станици у Шиду, док из садржине претњи јасно произилази да су претње оштећеном упућене у вези са послом који обавља.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да у односу на кривично дело из члана 138. став 3. у вези става 1. КЗ учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, оцењени неосновани.

У делу у којем се истим захтевом указује да је првостепена пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са кривичним делом злостављање и мучење из члана 137. став 1. у вези члана 33. КЗ, Врховни суд је поднети захтев одбацио као недозвољен.

Ово стога што бранилац у поднетом захтеву не наводи конкретно на који начин је у погледу овог кривичног дела учињена наведена повреда закона, већ с тим у вези у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440. ЗКП, истицањем да приликом доношења одлуке првостепени суд није утврдио да је у конкретном случају примарни циљ окривљеног било понижавање и вређање људског достојанства оштећеног ВВ и полемиче се са постојањем мотива код обојице окривљених у вези предузимања инкриминисаних радњи према оштећеном, па како због повреде закона из члана 440. ЗКП у смислу члана 485. став 4. ЗКП окривљенима није дозвољено подношење овог ванредног правног лека преко бранилаца, то је Врховни суд у овом делу поднети захтев одбацио као недозвољен.

Врховни суд је и допуну захтева одбацио као недозвољену, имајући у виду да у допуни бранилац не наводи ниједну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, нити се допуна односи на побијане правноснажне пресуде, већ се тражи одлагање пресуде која је донета у другом поступку, након доношења предметне правноснажне пресуде.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у којем су захтев и допуна захтева одбачени као недозвољени, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић